

faa, hvis Tingen kan ændres, vilde det i høj Grad lette Forstaaelsen, hvis det ærede Medlem kunde nævne en af de Ting, som han i sin økonomiske Betragtning mener, at det ikke er saa fornødent at gaa med til. Jeg har aldrig nogensinde, hverken fra det ærede Medlem eller fra noget andet æret Medlem fra den Side hørt nogensomhelst Kritik af noget Militært, der kom fra Regjeringen.

Scharling: Overfor det Sidste skal jeg dog tillade mig at minde om, at det ikke saa sjældent har været Tilfældet, at der fra Mindretallets Side er fremkommet Forslag om Medsættelse af de militære Budgetter paa §. 26. Med Hensyn til de Foranstaltninger, som jo ikke have været til Forhandling her, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem, men iøvrigt kun bemærke, at jeg selvfølgelig maa være ligesaa berettiget til at sige, at Uoverensstemmelsen mellem vore Tal beviser, at det ærede Medlems Tal ere urigtige, som det ærede Medlem har Lov til at sige, at det beviser, at mine Tal ere urigtige, og jeg er endog saa hensynsfuld imod ham at gaa ud fra, at Uoverensstemmelsen mellem vore Tal hidrører fra, at der er gjort forskellige Beregningsmaader og taget forskellige Udgangspunkter. Jeg tror det fremdeles, og jeg tror, at det vil vise sig ved nærmere Konference derom, at det er heri, vor Uoverensstemmelse ligger; men indtil det er sket, fastholder jeg Rigtigheden af mine Tal.

Krigsministeren (Bahlson): Jeg skal med Hensyn til Omtalen af de foreliggende Ændringsforslag ganske følge den Vej, som den ærede Ordfører slog ind paa, og søge at fatte mig i Korthed og navnlig ikke komme videre ind paa Ting, der saa ofte have været Gjenstand for Omtale her i dette Thing. Jeg skal da først gjøre opmærksom paa, at de Ændringsforslag, hvorom Udvalget og jeg ere enige, behøver jeg ikke nærmere at omtale. Jeg paastjønner, at der paa visse Omraader fra Finantsudvalgets Side er vist en vis Smøbekommen, navnlig lige overfor Understøttelser, og i Forbindelse dermed skal jeg da gjøre opmærksom paa, at for Ændringsforslaget under Nr. 136's Bedkommende kan jeg tiltræde den Medsættelse, der der er foreslaaet af Udvalget, idet jeg giver den ærede Ordfører Ret i, at det er rigtigt at tilveiebringe Uoverensstemmelse mellem en Lovbæfalet Pension og en ligefrem Understøttelse. Jeg skal tillige i Forbindelse hermed bemærke, at hvad angaar de i Ændringsforslagene under 128—130 foreslaaede Medsættelser, der angaa tre mindre Punkter,

da kan jeg ogsaa tiltræde dem. Af de Punkter, som jeg ikke skal udtale mig nærmere om, da de tidligere have været saa vidtløftig debatterede her, skal jeg nævne Ændringsforslagene under Nr. 121 og 124 angaaende Reservereintendanten og Uvidelsen af Hærens Remonter. Jeg har saa ofte gjort opmærksom paa det ogsaa økonomisk Urigtige i ikke at gaa ind paa de foreslaaede Foranstaltninger, at jeg ikke her behøver at omtale det, men kun at henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt. Jeg kommer da til at omtale det første Ændringsforslag til § 22, Ændringsforslag Nr. 118. Det dreier sig om en forøget Bevilling, der er foreslaaet til at kunne lønne et større Antal Sekondlieutenanter ved Hæren, end man hidtil har havt. Det er fuldstændig vidtløftigt motiveret i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, saa jeg behøver ikke at komme mere detailleret ind derpaa. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at denne Sag jo har to Sider. For det Første er det til Gavn for Hæren at faae de værnepligtige Officerer, som skulle bruges i Krigen, ordentlig uddannede i Fredstid, hvorfor det er af stor Betydning, at de unge Mænd ikke alene have gennemgaaet Skolen, men ogsaa efterat have gennemgaaet Skolen, og efterat være uddannede til Sekondlieutenanter, komme til at gjøre Tjeneste en vis Tid, mindst et Aar. Nu har Erfaringen imidlertid vist, at det Antal Sekondlieutenanter, som Hærløven giver os Løn til, er ringere end Antallet af dem, der ønske at gjøre Tjeneste; der kommer mange Duster, som vi ikke kunne tilfredsstille. Men dette er ubølgigt, ikke blot som nævnt af Hensyn til Hæren, men ogsaa af Hensyn til de unge Mænd, de Værnepligtige selv; thi dels kan virkelig en ung Mand, der som Værnepligtig bliver udtagen, uden at det behøver at være efter eget Ønske, til Sekondlieutenantslev, forlange, at Staten giver ham Leilighed til en ordentlig Uddannelse, saaledes at han, naar Krigen kommer, er i Stand til at udfylde sin Plads, dels kan han ogsaa, da Hærløven giver ham Udsigt til Drøvspenge, 600 Kr., efter et Aars Tjeneste og 900 Kr. efter 2 Aars Tjeneste, forlange, at Staten giver ham Leilighed til at tjene disse Drøvspenge; men det gjør man ikke, naar man siger Nei til hans Begjæring. Grunden til, at dette først kommer frem nu, er, som Mange her ville vide, den, at der før var stor Trang til Sekondlieutenanter i Hæren. Numrene vare ikke besatte, og der var mange Huller, inden den ny Ordning i 1880 begyndte og kom til at virke. Nu derimod er der rigelig Tilstrømning, nu kunne vi faae fortreffelige